

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/80/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319010920
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2319010920.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov Mgr. Michala Polláka a JUDr. Kataríny Stanislavskej, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods.1 Tr. zák. a iné, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 19.5.2021, č.k. 1T/87/2019-293, na verejnom zasadnutí konanom dňa 3.11.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D., E. XXX/XX, prechodne bytom D., D. XXXX/X

odsudzuje:

Podľa § 212 ods. 2, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa zároveň zrušuje výrok o treste rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/33/2019 zo dňa 18.09.2019, právoplatný 18.09.2019, a z rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/49/2019 zo dňa 14.8.2019, právoplatný 31.8.2019, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, na skutkovom základe, že dňa 17. marca 2019 v čase okolo 13.30 hod. v Galante na autobusovej stanici, v priestoroch autobusovej zastávky č. 2, kde sa v tom čase nachádzal v bezvedomí F. G., tomuto prehliadal vrecká jeho oblečenia, pričom mu odcudzil finančnú hotovosť vo výške spolu 16,50.- €, 1 ks dámsky strieborný prsteň s tromi bielymi kamienkami, 1 ks mobilný telefón zn. HUAWEI Y6, Model ATU-L31 modrej farby, IMEI: 869879030734088, IMEI-2: 869879030734096 a následne z miesta odišiel preč, čím svojím konaním poškodenému F. G., trvale bytom A. H. XXX, spôsobil škodu vo výške 124,50 Eur. Obžalovaný sa uvedeného konania dopustil napriek tomu, že bol právoplatne odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2T/165/2016 zo dňa 30.08.2017, právoplatný 30.08.2017 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák..

Za to mu bol podľa § 212 ods. 2, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4, § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 30 (tridsať) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň bol zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/33/2019 zo dňa 18.09.2019, právoplatný 18.09.2019, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie prokurátor, pričom uviedol:

„Odvolaním napadnutý rozsudok považujem za nesprávny a nezákonný, a to vo vzťahu k výroku, ktorým súd uznal obžalovaného vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. b) Trestného zákona a naň nadväzujúci výrok o treste, ktorým súd obžalovanému uložil podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil vo výroku o treste rozsudok Okresného súdu Galanta, sp. zn. 1T/33/2019 zo dňa 18.09.2019, právoplatný toho istého dňa.

Napadnutý rozsudok považujem za vecne nesprávny a nezákonný z nasledovných dôvodov: Spôsob, akým sa súd vysporiadal s vykonaným dokazovaním považujem za jednostranný, nezákonný a hodnotenie dôkazov súdom je v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nakoľko z uvedeného ustanovenia Trestného poriadku vyplýva povinnosť súdu vyhodnocovať dôkazy na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Mám za to, že ak by súd komplexne vyhodnotil všetky zabezpečené a vykonané dôkazy, dospel by k jednoznačnému záveru o tom, že žalovaného skutku sa obžalovaný A. B. dopustil tak, ako je to uvedené v obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta, sp. zn. 3Pv 155/19/2202 zo dňa 11.07.2019, a teda, že obžalovaný spáchal zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona spáchaný v jednočinnom s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d) Trestného zákona.

Obžalovaný A. B. je usvedčovaný výpoveďou poškodeného F. G., ktorý od počiatku trestného stíhania, teda tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom konzistentne a vierohodne popisoval priebeh skutku spôsobom, ako je uvedené v podanej obžalobe. Vo výpovedí poškodeného sa neobjavujú logické rozpory, na základe ktorých by bolo možné vysloviť záver, že jeho výpoveď je nedôveryhodná, ale naopak jeho výpoveď je v zásadných bodoch konzistentná a korešpondujúca s ostatnými vykonanými dôkazmi. Súd tak v zásade spochybnil výpoveď poškodeného a neuveril jej len na základe domnienky, že poškodený bol v čase skutku pod vplyvom alkoholu a nemusel objektívne vnímať priebeh skutkového deja. Na tomto mieste konštatujem, že z vykonaného dokazovania skutočne vyplynul záver, že poškodený v čase spáchania skutku požil 4dcl vodky, avšak podľa jeho vlastných slov si všetko z daného dňa pamätá, čomu nasvedčuje aj to, ako bolo vyššie spomenuté, že poškodený jasne, logicky, presvedčivo a vierohodne popísal priebeh udalosti zo dňa 17.03.2019, a to nie len v priebehu prípravného konania ale aj počas hlavného pojednávania, pričom ak aj v jeho výpovedi vznikli určité rozpory, v žiadnom prípade ich nemožno považovať za rozpory zásadného charakteru, pričom tieto sú len dôsledkom prirodzeného "vyblednutia" pamäťovej stopy v dôsledku plynutia času.

Tomu, že poškodený, aj napriek požitiu alkoholu vnímal priebeh udalosti spôsobom, ktorý možno považovať za objektívny nasvedčuje aj tá skutočnosť, že poškodený v prípravnom konaní v rámci vykonanej rekognície podľa fotografií, bol schopný jednoznačne opoznať obžalovaného ako tú osobu, ktorá si od neho dňa 17. marca 2019 v čase okolo 13.30 hod. dňa v priestoroch autobusovej stanice v Galante vypýtala cigaretu a jedno euro a následne ho mala udrieť do oblasti hlavy v dôsledku čoho na určitý čas poškodený stratil vedomie. Poškodený v rámci svojho výsluchu z prípravného konania, počas rekognície ako aj pri výsluchu na hlavnom pojednávaní konzistentne popísal priebeh skutkového deja od momentu, kedy ho jeho priateľka vysadila na stanici v Galante, cez okamih kedy k nemu pristúpil svedok I. B., požiadal ho o cigaretu, vzdialil sa od neho a následne k nemu pristúpil muž, ktorý postával obďaleč zastávky pri strome, vypýtal si od neho jedno euro a cigaretu a potom, čo od neho odvrátil zrak, ho udrel do zadnej časti hlavy v dôsledku čoho poškodený spadol na zem a pri páde sa udrel do čelovej oblasti čím utrpel pomliaždeninu čela a monokel.

Dovolím si tvrdiť, že rozpory, ktoré vznikli vo výpovedi poškodeného týkajúce sa toho, či obžalovaný nakoniec obžalovanému cigaretu dal alebo nedal, resp. či poškodený stál, prípadne sedel, nie sú tak zásadného charakteru, aby na základe nich bolo možné vyhodnotiť výpoveď poškodeného ako nie dôveryhodnú a sú len dôsledkom postupného a prirodzeného vymiznutia pamäťovej stopy z dôvodu časového odstupu od spáchania skutku.

Na tomto mieste, vo vzťahu k výpovedi poškodeného, poukazujem na to, že súd v rozpore s konštantnou judikatúrou nehodnotil výpoveď poškodeného ako celok, ale vybral si časti, ktorým uveril a ktoré naopak

považoval za nepravdivé. Takto súd postupoval keď, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, uveril výpovedi poškodeného ohľadom odcudzených vecí, kedy uviedol, citujem: „Súd mal dostatočným spôsobom za preukázané, že obžalovaný využil momentálnu indispozíciu poškodeného k tomu, že mu z vrecák oblečenia bez použitia násillia odcudzil finančnú hotovosť spolu 16,15,- Eur, 1 ks dámsky strieborný prsteň s tromi bielymi kamienkami a 1 ks mobilný telefón zn. HUAWEI Y6, Model ATU-L31 modrej farby, IMEI: 869879030734088, IMEI- 2: 869819030734096 a následne z miesta odišiel preč, pričom takýmto konaním spôsobil poškodenému F. G. škodu vo výške 124,50,- Eur. Súd v danom prípade predovšetkým vychádzal z opakovaných a nemenných vyjadrení svedka - poškodeného o množstve a druhu odcudzených vecí." Treba poznamenať, že poškodený rovnako opakovane a nemenne, a to dokonca aj pri konfrontácii s obžalovaným tvrdil, že bol fyzicky napadnutý, a to úderom do zadnej časti hlavy, pričom táto udalosť predstavuje kvalifikačný moment žalovaného skutku. Na druhej strane, obžalovaný túto skutočnosť popiera, rovnako ako popiera to, že by poškodenému okrem mobilného telefónu odcudzil aj iné veci, konkrétne prsteň a finančnú hotovosť.

Dovoľujem si ďalej tvrdiť, že výpoveď poškodeného bola v rozhodujúcej miere verifikovaná ďalšími vykonanými dôkazmi. Svedok I. B., ktorého výpoveď z prípravného konania bola procesným spôsobom prečítaná na hlavnom pojednávaní vypovedal k podstatným skutkovým okolnostiam, že v marci roku 2019, niekedy v skorých poobedňajších hodinách sa náhodne stretol so svojim bratom, obžalovaným A. B., na peróne železničnej stanice v Galante. Ako prechádzal spolu s bratom cez autobusovú stanicu, na konci stanice, asi pri prvej autobusovej zastávke z pohľadu od Tesca uvidel jedného mladíka s čiernymi vlasmi, ktorý tam sedel a fajčil cigaretu. Keď prišli s bratom k tej zastávke, brat sa zastavil pri strome vedľa zastávky. Svedok pristúpil k poškodenému a opýtal sa ho či nemá cigaretu, na čo mu poškodený cigaretu dal a on sa pobral preč zo zastávky. Keď odišiel, jeho brat nešiel hneď za ním ale ostal pri zastávke. Čo sa dialo potom, už svedok uviesť nevedel. Na tomto mieste poukazujem na to, že výpoveď poškodeného a svedka navzájom plne korešpondujú, dokonca aj v takých detailoch ako to, že obžalovaný po tom, ako svedok I. B. pristúpil k poškodenému a vypýtal si od neho cigaretu, stal obďaleč zastávky pri strome. Aj tieto skutočnosti nasvedčujú tomu, že stupeň opitosti poškodeného nebol tak vysoký, že by tento nedokázal vnímať priebeh skutkových udalostí objektívnym spôsobom. Zároveň svedok vypovedal zhodne ako poškodený, že v čase keď k nemu pristúpil, nespál a bol pri plnom vedomí. Do konania bol súdom pribratý znalec, a to za účelom posúdenia zranení poškodeného a mechanizmu ich vzniku. Znalecký posudok je dôkazný prostriedok ako každý iný, a musí byť objektom hodnotenia zo strany súdu tak, ako aj iné dôkazné prostriedky. Účelom vyhotovenia znaleckého posudku v trestnom konaní je síce podať odpoveď na otázky odborného charakteru, ktoré si súd nie je z objektívnych dôvodov schopný zodpovedať sám, no samotné hodnotenie informácii z neho plynúcich patrí výlučne do kompetencie súdu. Súdny sú pri hodnotení dôkazov, a teda aj pri hodnotení informácii získaných zo znaleckých posudkov sú povinné starostlivo zväžiť všetky okolnosti a osobitosti každého posudzovaného prípadu. Na tomto mieste dávam do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu ČR, sp. zn. 1. ÚS 49/2006 v ktorom je uvedené, že slepo dôverovať záverom znalca by znamenalo vo svojich dôsledkoch poprieť zásadu voľného hodnotenia dôkazov súdom, podľa jeho vnútorného presvedčenia a naopak privilegovať znalecký dôkaz a prenášať zodpovednosť za skutkovú správnosť rozhodovania zo súdu na znalca, pričom takýto postup nie je možné z ústavnoprávnych hľadísk akceptovať. Pri hodnotení znaleckého posudku je potrebné vychádzať z viacerých pomocných kritérií. Jedným z týchto pomocných kritérií je hodnotenie vierohodnosti a pravdivosti znaleckého posudku. Ide najmä o hodnotenie toho, či znalecký posudok nie je vnútorne rozporný, či si jednotlivé jeho závery a zistenia znalca neodporujú, prípadne či znalec pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal zo všetkých relevantných a dostupných informácii. Ako už teda bolo vyššie naznačené, súd nie je povinný mechanicky preberať závery znaleckého posudku bez ich kritického zhodnotenia, ale naopak, v prípade, že pri hodnotení znaleckého posudku dospeje k záveru, že znalecký posudok nespĺňa všetky formálne a materiálne náležitosti, je povinný závery takéhoto znaleckého posudku odmietnuť, pričom musí starostlivo ozrejmiť dôvody pre ktoré tak konal.

Po preskúmaní znaleckého posudku č. 29/2020 vypracovaného v predmetnej trestnej veci znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia MUDr. Ervinom Chomčom som toho názoru, že uvedený znalecký posudok nespĺňa kritérium vierohodnosti a pravdivosti. Znalec pri vypracovaní znaleckého posudku mohol vychádzať len z lekárskeho správ poškodeného, ktoré boli vystavené po tom, čo bol poškodený po skutku jednorazovo ošetrovaný v nemocnici v Galante. Správnosť záverov znaleckého posudku, je tak výrazne limitovaná tým, ako komplexne boli predmetné lekárske správy spracované. Z predmetnej lekárskej správy zo dňa 17.03.2019 vyplýva, že poškodený dostal úder do oblasti hlavy - čela v dôsledku čoho mal utrpieť pomliaždenie. Už v tejto časti je zrejmé, že predmetná lekárska správa nereflektuje na skutočné zranenia, ktoré mal poškodený utrpieť, keďže podľa

jeho výpovede mal byť útočníkom udretý do zadnej časti hlavy v dôsledku čoho padol na zem a udel si čelo. V lekárskej správe sa žiadnym spôsobom nespomína to, že poškodený mal poranenú zadnú časť hlavy a zároveň podliatinu na čele, ktorá podľa jeho vyjadrenia vznikla po páde na zem. Znalec ďalej v závere podaného znaleckého posudku uviedol, resp. na hlavnom pojednávaní k záverom svojho znaleckého posudku uviedol, že predpokladá, že keď osoba padá smerom čelom na zem tak v tomto prípade si chráni vystretými rukami predovšetkým tvár, a v prípade, že by sa takto nechránil a takýmto spôsobom by došlo k pádu čelom na zem, jednoznačne by došlo k poraneniu tvárovej časti hlavy, okrem iného nosa. Na tomto mieste dávam do pozornosti to, že poškodený na hlavnom pojednávaní uviedol, že v dôsledku napadnutia utrpel poranenie čela a monokel, ktorý bol však výrazný a viditeľný až na druhý deň po útoku. Uvedené nasvedčuje tomu, že poškodený pri páde na zem utrpel aj iné poranenia, ktoré však neboli ošetrovujúcim lekárom zachytené v lekárskej správe, rovnako ako v nej absentuje poznatok o poranení temena hlavy poškodeného. Všetky tieto vyššie uvedené skutočnosti majú vo svojom súhrnné za následok to, že znalecký posudok vypracovaný znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia MUDr. Ervinom Chomčom nespĺňa atribúty vierohodnosti a pravdivosti, a teda z jeho záverov nemožno vychádzať pri ustáľovaní skutkových a právnych otázok v predmetnej trestnej veci.

Som toho názoru, že prvostupňový súd postavil výrok rozsudku, ktorým uznal obžalovaného A. B. vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. b) Trestného zákona v zásadnej miere na výpovedi obžalovaného, ktorej nekriticky uveril, avšak táto sa v kontexte ďalších vykonaných dôkazov javí ako absolútne nedôveryhodná, a na záveroch znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo, ktorých vecnú správnosť a úplnosť si dovoľujem spochybniť. Vo výpovedi obžalovaného možno identifikovať rôzne vzájomne logické rozpory, ktoré ju činia nedôveryhodnou. Motivácia obžalovaného A. B. vypovedať spôsobom, ktorý zbavuje obžalovaného viny zo zločinu lúpeže je pri tom evidentná. Obžalovaný v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného ku skutku okrem iného uviedol, že na jednej zo zastávok uvidel spať poškodeného a išiel spolu s bratom k nemu na zastávku, no brat s nim na zastávku vedľa poškodeného nešiel ale pokračoval ďalej smerom na vlakovú stanicu. On následne poškodeného zobudil a opýtal sa ho či nemá cigaretu, na čo mu poškodený povedal že nemá a obžalovaný si sadol vedľa neho pričom si všimol, že mu z vrecka vytrčá mobilný telefón, ktorý mu z vrecka vytiahol a schoval si ho do vrecka bundy. Následne sa obžalovaný postavil a postavil sa aj poškodený, chytil obžalovaného a ťahal ho k sebe, obžalovaný sa mu vytrhol a išiel smerom na vlakovú stanicu.

Rovnako obžalovaný vypovedal aj na hlavnom pojednávaní ohľadom toho, že poškodený spal a obžalovaný ho budil. Na hlavnom pojednávaní však už obžalovaný tvrdil, že poškodený sa nezobudil a spal ďalej, čo obžalovaný využil a vytiahol mu z vrecka vytrčajúci mobilný telefón. Podľa obžalovaného sa v tom čase nikto iný v ich okolí nenachádzal. Uvedený rozpor obžalovaný nevedel racionálne vysvetliť. Na tomto mieste poukazujem na to, že okrem toho, že obžalovaný vypovedal o priebehu skutku diametrálne odlišným spôsobom v prípravnom konaní a neskôr na hlavnom pojednávaní, jeho výpoveď je v príkrom rozpore s výpoveďou poškodeného a svedka I. B., ktorý zhodným spôsobom popisovali priebeh skutku. Záver sudu, ktorý premietol aj do modifikovanej skutkovej vety v rozsudku a od nej sa odvíjajúcej právnej kvalifikácie o tom, že poškodený v čase skutku spal a obžalovaný len využil jeho momentálnu indispozíciu tak nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko toto tvrdenie obžalovaného bolo bez akýchkoľvek pochybností vyvrátené výpoveďou poškodeného a svedka I. B..

Z vykonaného dokazovania teda možno ustáliť tieto závery. Poškodený od samého začiatku trestného stíhania, až po konanie pred súdom konzistentne a vierohodne popísal priebeh skutku, pričom v jeho výpovedi neboli vzhľadnuté také skutočnosti, resp. vnútorne rozpory na základe ktorých by bolo možné jeho výpoveď vyhodnotiť ako nedôveryhodnú. Poškodený napriek tomu, že bol v čase skutku pod vplyvom alkoholu dokázal objektívne vnímať priebeh udalosti a tieto potom vierohodne reprodukovať. Uvedenému záveru nasvedčuje to, že poškodený bol schopný opoznať obžalovaného pri rekognícii bez akýchkoľvek pochybností a jeho výpoveď je aj v detailoch zhodná s výpoveďou svedka I. B.. Bez rozumných pochybností tak možno vylúčiť to, že by si poškodený dokázal zapamätať tvár obžalovaného, vedel uviesť také detaily z priebehu skutkového deja, ako to že obžalovaný stal obďaleč zastávky pri strome, pričom táto jeho výpoveď bola verifikovaná výpoveďou svedka I. B. a zároveň by mylne interpretoval tak intenzívny okamih zo skutku, akým je uder do hlavy inou osobou v tom zmysle, že by si ho zamenil s pádom na zem v dôsledku straty rovnováhy spôsobenej opitosťou. Obžalovaný, poškodený a svedok I. B. zhodne potvrdili, že v čase skutku sa okrem nich pri autobusovej zastávke nikto iný nenachádzal. Aj keď poškodený priamo nevidel, že obžalovaný ho udel do zadnej časti hlavy, možno takisto bez rozumných pochybností ustáliť záver, že to nemohol byť nikto iný než obžalovaný, keďže v tom čase sa nikto iný v ich blízkosti nenachádzal. Na druhej strane oproti od samého počiatku

konzistentnej, logickej a vierohodnej výpovedi poškodeného, ktorá je v zhode s výpoveďou svedka I. B. stojí výpoveď obžalovaného A. B., na nedôveryhodnosť ktorej bolo poukázané vyššie, a závery znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia o správnosti a úplnosti záverov ktorého existujú dôvodné pochybnosti. Dovolím si vysloviť presvedčenie, že všetky vyššie uvedené skutočnosti svedčia len v jeden možný záver o ktorom niet rozumných pochybností, a síce, že obžalovaný A. B. sa dopustil zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona spáchaného v jednočinnom s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d) Trestného zákona tak, ako je uvedené v obžalobe. Z vyššie uvedených dôvodov navrhujem, aby Krajský súd Trnava podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu napadnutý rozsudok Okresného súdu Galanta podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil Okresnému súdu Galanta na nové konanie a rozhodnutie.“

Na týchto odvolacích dôvodoch zotrval prokurátor aj na verejnom zasadnutí, ktoré tunajší súd nariadil na rozhodnutie o podanom odvolaní a ktoré vykonal v neprítomnosti obžalovaného, nakoľko boli splnené podmienky na takýto postup. Obžalovaný neprevzal upovedomenie o termíne verejného zasadnutia v odbernej lehote uloženia zásielky na pošte, na adrese, ktorú obžalovaný uviedol ako doručovaciu adresu ho poštový doručovateľ osobne nezastihol.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods.

1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku.

Odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o vine a treste, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Krajský súd konštatuje, že v postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a po posúdení dospel k záveru, že z takto vykonaného dokazovania nebolo bez pochybností jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa dopustil trestného činu lúpeže podľa § 188

ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva, teda že použil násilie voči poškodenému v úmysle zmocniť sa peňazí, mobilného telefónu a prsteňa.

Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Všetky vo veci vykonané dôkazy okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku rozoberá, preto krajský súd v podrobnostiach na tieto dôkazy len poukazuje.

Najpodstatnejším je konštatovanie, že vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu, nemožno pri zisťovaní skutkového stavu a následnej právnej kvalifikácie vychádzať iba z roviny pravdepodobnosti, hrozba násilia, použité násilie, či útok musia jasne a bezpochybné vychádzať z produkovaných dôkazov.

Aj keď mal okresný súd za preukázané, že obžalovaný využil indispozíciu poškodeného k odcudzeniu vecí z vrecák oblečenia poškodeného - vychádzajúc z výpovede obžalovaného, čiastočne aj poškodeného, svedka I. B. a svedka F. J., nebolo možné urobiť záver o tom, že poškodený by bol udretý zozadu obžalovaným, resp. že by obdržal akýkoľvek úder od obžalovaného. Ak prokurátor tvrdí, že poškodený tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom vypovedal konzistentne, a prípadné rozpory v jeho výpovediach nie sú zásadného charakteru, potom treba poukázať na skutočnosť, že poškodený v konaní pred súdom zotrval na tom, že nevidel, kto ho udrel, napriek tomu, že v prípravnom konaní vypovedal, že muž, ktorý od neho pýtal cigaretu a jedno euro, ho o pár sekúnd nato udrel do hlavy, pričom muž mal stáť nad ním.

To, že sú prítomné rozpory v popise priebehu udalostí obžalovaným, keďže ten raz tvrdil, že poškodeného ako spiaceho na zastávke zobudil, pýtal od neho cigaretu, prisadol si k nemu a z kabáta mu vzal mobilný telefón, došlo k roztržke, a odišiel, a potom už, že spiaceho poškodeného nezobudil ani po zatrasení ním, načo mu vzal mobilný telefón, nič nemení na tom, že okresný súd dospel k správne mu záveru, že vina obžalovaného v otázke použitého násilia v úmysle zmocniť sa vecí poškodeného sa nepodarila preukázať ani výpoveďami svedka I. B., ktorý k priebehu stretu jeho brata a poškodeného nič nevedel uviesť, naposledy totiž obžalovaného videl stáť pri strome vedľa zastávky, a ani závermi znaleckého dokazovania.

Ak znalec vychádzal z dostupnej zdravotnej dokumentácie a konštatoval absenciu zranení poškodeného zodpovedajúcich úderu do záhlavovej oblasti hlavy, nemožno vyvodiť záver o nevierohodnosti a nepravdivosti znaleckého posudku len na základe toho, že prokurátor je presvedčený o inom priebehu skutku, teda o tom, že poškodený obdržal úder zozadu do hlavy. Obzvlášť, keď aj lekárska správa, z ktorej tiež znalec vychádzal, konštatuje, že poškodený mal utrpieť pomliaždenie na čele následkom úderu do čela. Sám poškodený v prípravnom konaní vypovedal, že obdržal úder, keď sedel, útočník stál nad ním, následne uviedol u lekára, že obdržal úder do čela. To, že lekárska správa podľa prokurátora nereflektuje na skutočné zranenia poškodeného, že z nej potom nesprávne vychádzal znalec, a že obžalovaný musel udrieť poškodeného udrieť zozadu do hlavy, sú potom len domnienky, na ktorých nie je možné založiť záver o vine obžalovaného. Poškodený v prípravnom konaní uviedol, že malo prejsť pár sekúnd a potom ho udrel muž stojaci nad ním, v konaní pred súdom uviedol, že prešlo asi dvadsať sekúnd, keď pocíti ranu do temena hlavy. Žiadna iná osoba svedkom udalostí nebola. Na rozdiel od prokurátora nie je súd toho názoru, že je vylúčené, aby to bola iná osoba kto udrel poškodeného do zadnej časti hlavy. V takom prípade, keď obžalovaný popiera použitie násilia voči poškodenému, a poškodený na hlavnom konaní zmenil výpoveď oproti prípravnému konaniu v tom, že nevidel, kto ho udrel, pričom absentuje ďalší dôkaz, ktorý by podporil tvrdenie poškodeného o údere do temena hlavy (napr. vo forme lekárskej správy, znaleckého posudku), zostávajú dôvodné pochybnosti o priebehu skutku tak, ako sa to kladie za vinu obžalovanému v podanej obžalobe, pričom tieto pochybnosti nie je možné rozptýliť žiadnymi súdu známymi a dostupnými dôkazmi. Ak má byť výpoveď poškodeného hlavným usvedčujúcim dôkazom, treba ju podrobiť dôslednému zhodnoteniu. Ak by poškodený utrpel úder do čelovej oblasti hlavy vľavo následkom úderu do čela (úder od inej osoby), potom by poškodený útočníka mal vidieť. Ako však už bolo viackrát uvedené, poškodený pred súdom zotrval na tom, že útočníka nevidel.

Pokiaľ sa táto skutočnosť (použitie násilia obžalovaným voči poškodenému) v danom konaní nepodarila preukázať žiadnymi nespochybniteľnými dôkazmi, nie je možné urobiť záver, že obžalovaný sa vecí poškodeného zmocnil násilím. Z dôkazov vykonaných pred súdom takáto skutočnosť bez dôvodných pochybností nevyplývala.

Preukázanie viny obžalovanému zo spáchania trestného činu vyžaduje, aby súd dospel k takémuto rozhodnutiu bez rozumných pochybností, nestačí len určitá miera pravdepodobnosti, ani domnienky smerujúce k určitému záveru.

V trestnom konaní na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného možného záveru. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú akékoľvek pochybnosti.

Dôkazy vykonané v konaní proti obžalovanému nevedú k logickému, jednoznačnému a nespochybniteľnému záveru, že žalovaný skutok tak, ako je uvedený v obžalobe a že ho takým spôsobom spáchal obžalovaný.

V trestnom konaní je nositeľom obžaloby prokurátor, ktorý má preukazovať vinu obžalovaného a ktorý v predmetnej veci nezabezpečil a nepredložil súdu také presvedčivé, nespochybniteľné a zákonné dôkazy, ktoré by súd viedli k záveru o vine obžalovaného zo spáchania trestného činu lúpeže bez najmenších pochybností. S poukazom na zásadu trestného konania „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku a použitie ktorej prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu danej veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Okresný súd sa tak správne vysporiadal s otázkou naplnenia skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. b) Trestného zákona a to vyhodnotením všetkých dôkazov. Rozhodujúce sú skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a právne závery z nich plynúce. Okresný súd potom postupoval správne, keď obžalovaného uznal za vinného zo skutku, ktorým si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a čin spáchal na veci, ktorú mal iný pri sebe, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený.

Pri ukladaní trestu sa okresný súd dôsledne riadil príslušnými ustanoveniami zákona. Pochybenie okresného súdu krajský súd vzhľadom len v tej podobe, že pri ukladaní súhrnného trestu a následnom rozhodnutí v zmysle § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil okresný súd len výrok o treste rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/33/2019 zo dňa 18.09.2019, právoplatný 18.09.2019. Týmto rozsudkom však bol ukladaný súhrnný trest a to vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/49/2019 zo dňa 14.8.2019, právoplatný 31.8.2019. Preto bolo pri ukladaní súhrnného trestu v preskúvanom konaní potrebné zrušiť aj tento výrok o treste.

Krajský súd preto napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol o výroku o treste a spôsobe jeho výkonu sám a uložil mu v súlade s rozhodnutím okresného súdu súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 30 (tridsať) mesiacov, pri zohľadnení príťažujúcej okolnosti, že už bol za trestný čin odsúdený. Krajský súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných 10-tich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin. V rámci súhrnného trestu potom zrušil tak výrok o treste rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/33/2019 zo dňa 18.09.2019, právoplatný 18.09.2019, ako aj rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/49/2019 zo dňa 14.8.2019, právoplatný 31.8.2019, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, nakoľko v prípade všetkých prejednávaných trestných činov (v tomto konaní ako aj v konaniach, ktorých sa týkajú zrušené výroky o treste) ide o trestné činy spáchané v súbehu.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.